

Iva Hadj Moussa

Iva Hadj Moussa

Šalina
do stanice
touha

© Iva Hadj Moussa, 2020

© Host – vydavatelství, s. r. o., 2020

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0262-2 (Formát PDF)

ISBN 978-80-275-0263-9 (Formát ePub)

ISBN 978-80-275-0264-6 (Formát MobiPocket)

Nález

PROLOG

Když Frank Day zaparkoval svého zeleného buicka na okraji prašné silnice, slunce měl přímo nad hlavou. V trávě hučel hmyz a těsně nad povrchem cesty se na horizontu vlnil vzduch jako nějaká zvláštní vesmírná hmota, která se přišla přihlásit o pozornost pozemšťanů. Frank byl na horko zvyklý, ale i tak, když si rozepínal poklopec a na zádech ucítil dva čúrky potu, si ulevil: „Do prdele.“ Moč se s praskáním vsakovala do chuchvalce zažloutlé trávy. Přestože ho doktoři i manželka Hollie varovali, že si kvůli své morbidní obezitě zadělává na zdravotní problémy, cítil se ve skvělé kondici a byl pyšný na to, že umí dočurat tak daleko, jako když byl malý kluk. Proudem moči s potěšením jen tak pro radost sestřelil jakéhosi zamyšleného brouka ze stébla trávy, a když cvičně zamířil ještě o pár centimetrů dál, všiml si, že na trávě je cosi tmavého. Jeho pohled se posunul o pár centimetrů vedle. Strnul.

Po několika vteřinách, během kterých se hučení v jeho hlavě mísilo se švitořením hmyzu a štírů v širokém okolí, začal překotně couvat směrem k buicku. Aniž si stačil zapnout poklopec, popadl ze sedadla svůj mobil. Hollie to vzala hned po druhém zazvonění. Je to typ ženy, která si s sebou bere telefon všude — nosí ho v háčkované taštičce

na krku. Těch má hned několik v různých barvách, ale nejraději má béžovou, protože, jak říká, se hodí skoro ke všemu.

„Hollie, kurva, našel jsem v údolí... do háje, našel jsem tam ležet ruku.“

1. Rozhodnutí

Na autobusové zastávce se choulí několik lidí. Stojí v uctivé vzdálenosti jeden od druhého a téměř nehybně se dívají do neurčitého místa před sebou. Nikdo dvakrát nestojí o to hledět v tuhle hodinu do zachmuřené tváře cizího člověka, ještě opuchlé divnými sny.

Mrzne a Sandru v kotníkových botách s deseticentimetrovými podpatky a třásněmi a sexy zipem zebou nohy. Bederší páteř se nespokojeně napíná a protestuje. Sandra si v duchu trochu vyčítá, že si nevzala pohodlnější kožešinové sněhule, ale pak sama sebe ujistí, že je pořád lepší vydržet nějaké to nepohodlí a mít přijatelně vypadající obuv než ty rozšklebené křusky žen, které stojí vedle ní. Boty, které už dávno vyšly z módy a možná v módě ani nikdy nebyly. Seprané sportovní bundy, špatně padnoucí džíny nemoderního střihu se švy štepovanými bílou nití. Hloupé nápisy na bundách, a dokonce i kabelkách — *Memphis State University, Five Stars Summer, Champions League, Forever Cool, Lovely Girl*. Chtěla by potkat člověka, který dospěl k rozhodnutí, že oblečení vypadá líp, když na něm jsou nesmyslné nápisy. Je přece zřejmé, že například tahle žena, která má vlasy zničené dlouholetým používáním nekvalitní barvy a jejíž řasy kvůli nedbale nanesené řasence připomínají

pavoučí nožky, o žádném Memphisu možná ani nikdy neslyšela, natož aby tam studovala na univerzitě.

Sandra nechápe ženy, které se nechtějí líbit. Co takové ženy asi těší, jaké mají záliby, o co usilují? Baví je sex? Co si o nich myslí jejich partneři a kolegové? Kdo po nich touží? Sama každý den vnímala jako svou misi líbit se co nejvíce lidem. Mužské, ale i ženské obdivné pohledy jí dělaly dobře. A to i přesto, že je šťastně zadaná. Nebo možná právě proto — člověk nesmí ztratit kontakt s realitou, protože by mohl usnout na vavřínech, a ani by se nenadál, chodil by po ulici v tričku s nápisem *Tropical Beach Club* a v riflích, které jsou na zadku vytahané.

Sandra od hloučku lidí poodstoupí, nadzvedne pravou nohu a nenápadně zakrouží kotníkem. Totéž udělá i s druhou nohou a trochu se jí uleví. Kdesi četla, že vysoké podpatky se — kromě toho, že prodlužují postavu — nosí proto, aby u mužů vzbudily podvědomý pocit, že jejich majitelka je dostupná. Na jehlách totiž nikdo daleko neuteče. Vzpomněla si i na jeden výzkum, podle něhož žena při nošení vysokých podpatků používá jen polovinu mozku, protože ta druhá se plně koncentruje na to, aby člověk neztratil rovnováhu. S napůl hloupou ženou je mnohem snazší flirtovat.

Dává to smysl. Sama častokrát předstírá, že není moc chytrá, jen aby získala sympatie druhých. Před nebezpečně krásnými a chytrými ženami se totiž všichni mají zbytečně moc na pozoru.

Všechny hlavy se teď jako na povel otočí doleva — je slyšet zvuk motoru. Ze zatáčky přijíždí autobus a jeho oči ve-sele svítí do tmy: první uspokojivá chvíle dne.

Sandra si vybere sedadlo hned za řidičem a zamlženým oknem se zadívá do šedé krajiny, která se teprve vzpomává z utrápené noci. Řidičův kašel má nezdravý sípavý pod-

tón. Rakovina? Sandra se štítivě nalepí blíž k oknu a zkoumavě se zahledí na odraz svého obličeje. Oči vypadají tmavě a smutně, pusa je zpupně našpučená. Sama sobě připomíná nějaký renesanční obraz — vznešená žena s bradou hrdě vztyčenou vzhůru. Hranostaje jí nahrazuje kožešinový límec kabátu. Ve skutečnosti ale žádná renesanční dáma není. Je průměrně snaživá novinářka, spíš proaktivní než aktivní. Zrovna dnes musí být brzy ráno na pracovní schůzce, kam se netěší, a autobus nadskakuje po výmolech, až se řidičovi otrásá tlustá brada. Sandra doufá, že to nebude nádor na plících. Možná je jen silný kuřák.

Znovu se zadívá do okna — tvář na bledé měsíční krajině. Asi po milionté ve svém životě se ujistí, že je krásná a žádoucí.

A že tenhle život není pro ni.

„Dobré ráno,“ pozdravila ji tenkrát před dvěma lety Hana Smith Košťálová a Sandra hned věděla, že touto ženou bude pohrdat: lidé ve vysokých pozicích a dvěma příjmeními by neměli používat zdrobnělá slova.

Hana byla šéfredaktorkou lifestyleového časopisu *Helena's Diary*. Měl to být společenský magazín pro takřikajíc lepší lidi, kteří se kromě módy zajímají o architekturu, design a samozřejmě jídlo, ale také „o společnost jako takovou“.

Sandra se tenkrát oblékla do svých nejlepších šatů a na recepci nechala „omylem“ vyklouznout z kabelky *Ságu rodu Forsytů*, aby udělala dojem (jediná sága, kterou ve skutečnosti četla, byla ta o dívce rozhodující se mezi upírem a vlkodlakem).

Přinesla na ukázkou dvě své povídky — *Půlnoční pláč* a *Ze snů padá prach* — a Hana se jí zeptala, kterou z nich má radši a proč.

„Asi *Půlnoční pláč*. Je taková víc filozofická. A hodně intimní, dost jsem se v ní duševně obnažila. Byla to pro mě taková osobní terapie, způsob, jak se vypořádat se světem a najít v něm své místo. Jo, a pokusila jsem se o takovou experimentální formu.“

„Aha,“ řekla Hana Smith Košťálová neutrálním tónem, a zatímco si povídku zběžně četla, propiskou si pomalu přejížděla po temně namalovaných rtech tam a zpátky. Sandra přemýšlela, jestli jsou pravé, nebo napuštěné silikonem.

„Je to celkem fajn povídka, ale nic filozofického, experimentálního ani osobního v ní nevidím,“ oznámila Košťálová svůj verdikt.

„Taky jsem napsala jednu dramatickou divadelní hru. Chybělo málo a hrála se v divadle,“ pochlubila se rychle Sandra, aby odvedla pozornost od *Půlnočního pláče*. Hra pojednávala o studentce, která se zamiluje do svého profesora, ale pak zjistí, že je gay. Sandra se s ním tenkrát proboujvala až za Bolkem Polívkou, jemuž se hra líbila a který se Sandry laškovně zeptal, jestli jí nepřijde, že je na roli profesora moc starý.

„Ale já jsem do role profesora počítala s Mirkem Donutilem,“ namítla tenkrát Sandra. „Vy byste tam, pochopitelně pokud byste měl zájem, hrál vedlejší roli profesora věčně opilého bratra.“ Polívka zbrunátněl a hra se nikdy nehrála.

„Ano, všichni chceme psát pro divadlo a každá z nás chce s Polívkou do postele,“ zasmála se trpce Hana Smith Košťálová.

Sandru zalila vlna zlosti, ale nedala to na sobě znát. Ona by tedy rozhodně s Polívkou do postele nešla. Dobře, možná kdyby byl o něco mladší a ona naopak ve věku, kdy už si nemůže moc vybírat. Košťálová se dál pobaveně culila a Sandra už si byla skoro jistá, že její rty pravé nejsou.

„No tak to teda u nás zkuste,“ řekla Košťálová nakonec. „Něco ve vás je a máte fajn vibe. Můžete nastoupit od prvního. Vezmete si na starost mapování společensky prospěšných projektů. A musíte o nich psát tak, aby to někoho bavilo číst.“

Ve skutečnosti Sandra doufala, že bude psát rozhovory a reportáže z burlesky, ale co už. Zlost u ní vystřídala opatrná radost, ale i tak se rozhodla, že Hana Smith Košťálová u ní má velký vroubek.

„Moc se těším.“

„Řeknu holkám, aby vás tu provedly. Dáte si ještě kápučo?“

Do redakce se dostane až kolem poledne. Samozřejmě by to stihla i dřív, ale hodinu se ještě poplakovala v obchodní galerii Vaňkovka. Procházením se mezi pěkně upravenými výlohami chtěla smýt zvláštní pachůl prostředí, ve kterém ráno dělala reportáž.

Ředitelka centra pro duševně choré s romantickým názvem Kytička ji přivítala ve své ošklivě zařízené kanceláři v Žabovřeskách. Instantní kávu jim připravil jeden z obyvatelů Kytičky, kterému chyběly nejmíň čtyři zuby. Vlhký nos si otíral o hřbet ruky a ruku následně o umolousaná stehna. Sandra se na něj zatvářila povzbudivě, ale kávu vypila jenom se sebezapřením. Ředitelka na sobě měla o dvě čísla menší svetr, ze kterého jí vykukovala bílá, tučná kůže. Když mluvila, v koutku úst se jí vytvořila slina a poskakovala sem a tam. Byla cítit vyčpělou jasmínovou voňavkou, ze které se Sandře trochu zatočila hlava.

Při loučení pozvala Sandru na divadelní představení *Sen noci svatojánské*, v němž budou příští sobotu hrát postižení lidé spolu s normálními. Nikdo prý ani nepozná, kdo je kdo.

Sandra pozvání s úsměvem přijala, ale v duchu si řekla: Rozhodně si nebudu kazit sobotu pohledem na to, jak někdo przní Shakespeara. A pomyslela si to i přesto, že v životě na žádné Shakespearově hře nebyla ani nepřečetla jedinou jeho báseň nebo hru. Zpaměti však dokázala vyjmenovat minimálně pět názvů jeho děl — pro to, abyste udělali dojem, to obvykle stačí.

Celkově se Sandra domnívá, že vzdělání se poněkud přeceňuje. Viděla to na svých spolužácích z gymnázia, kteří v osmnácti udělali tu osudovou chybu, že se rozhodli studovat religionistiku, východoevropská studia nebo archivnictví. Nedávno si na Zvonařce spletla jednoho literárního historika s bezdomovcem. Jiní spolužáci, kterým profesori kdysi prorokovali velkou budoucnost, v současnosti vaří kávu a pečou organický banana bread (pravda, někdy ve vlastních kavárnách, které se dostaly do průvodců typu *10 places to visit in Brno*).

Gymnázium přitom zvládla s lehce nadprůměrným prospěchem a to především díky schopnosti improvizovat, slušné krátkodobé paměti a umění rozplakat se ve správnou chvíli. Také měla lehce nadprůměrný literární talent a začala psát poněkud jalové povídky, které zaujaly profesorku češtiny. Ta na jedné rodičovské schůzce utrousila, že by ze Sandry „mohlo něco být“. Sandra proto na jistou dobu propadla klamu, že by se z ní po vzoru Carrie Bradshaw mohla stát novinářka, která napíše jeden fejeton týdně a bude si moct dovolit apartmán na Manhattanu.

V nákupním centru si vyzkoušela dva páry bot a žlutý kabátek s páskem, ve kterém vypadala jako pampeliška a ve kterém vynikl její štíhlý pas. Fotku poslala Mirkovi: „Co myslíš?“ Mirek jí obratem poslal zpátky srdíčko. To se dalo vyložit několika způsoby, ale nejpravděpodobnější inter-

pretace byla „sluší ti, ale prosím tě, teď si ten debilní kabát nekupuj“. Sandra věděla, že Mirek by za ni utratil všechny peníze světa, kdyby... Kdyby neměl dluh skoro půl milionu a exekuci na krku. Podrazili ho, svině.

Fotku z kabinky dala na Instagram, aby to vypadalo, že si kabát skutečně kupuje. Přidala emotikon žlutého slunce a napsala: *Když nesvítí slunce, svítím já. #sun #shine #czech-girl.*

Připadalo jí to hluboké. Vždycky byla ráda, že patří mezi inteligentní ženy, a dávala si záležet, aby se za instagramovými příspěvky schovávalo i něco víc než pouhé povrchní předvádění těl, úsměvů a domácích bábovek. Ještě než se vydala zpátky do redakce, navštívila luxusní parfumerii a nenápadně na sobě otestovala předraženou rtěnku a šedavé oční stíny Estée Lauder neboli „Esté Ludra“, jak žertovně říkala její kamarádka Zorka. Prodavačka s bohatou vrstvou make-upu ji podezíravě pozorovala a zdánlivě přátelsky se optala, zda má o zkoušené produkty zájem. „Jistěže mám,“ odpověděla Sandra s falešnou nenuceností. „Akorát že teď zrovna spěchám.“ Prodavačka, která byla na podobný typ zákaznic nejspíš zvyklá, ji obdařila křečovitým úsměvem, až se jí vrstva make-upu kolem úst nakrabilila. „Samozřejmě.“

„Už mě nebaví dělat reportáže z neziskovek,“ řekne během odpolední porady. „Postižený lidi, pošahaný děti, zmláčený mámy, fetišti, bezdomovci, cikáni, útulky pro postižený psy... Jako já s nima soucítím, mají to blbě, ale je to pořád dokola a já z toho začínám mít fakt deprese. Pořád se rýpu v nějakým neštěstí. Myslím, že nutně potřebuju změnu.“

Sama chvilku nevěří, že ta slova opravdu vypustila z pusy. S tou depresí to byla hloupost — znechucení a mizerná nálada ještě není deprese, to moc dobře věděla z časopisu *Moje*

psychologie, ale deprese vždycky zní líp. Unavení kolegové se po její litanii okamžitě proberou a šéfredaktorka Hana zvedá obočí až na samý vrchol čela, tam, kde jí začíná světlivě oranžová linie vlasů. Ironie v Hanině otázce se nedá přeslechnout: „A co by tě teda prosím bavilo psát, aby ses na nás nemračila?“

Mladá a nezdravě ambiciózní kolegyně Klára, která je v redakci pouhé tři měsíce, se pobaveně zašklebí. Přitom to byla právě Sandra, kdo Kláře minulý týden zavolal rychlou, když omdlela v kuchyňce. Vsadila se totiž, že vydrží dělat cvik zvaný „plank“ půl hodiny, tedy o deset minut déle, než to dokáže modelka Simona Krainová. Nevydržela.

„Šoubyznys. Rozhovory. Jo, chci dělat rozhovory. Zajímavý osobnosti, herci, zpěváci, umělci. Designéři a tak. Architekti. Start-upy. Digitální nomádi. Blogeři, spisovatelé, malíři. Influenceri. Prostě společnost,“ odpovídá Sandra a prstem krouží po obvodu hrnečku s kávou.

Klára se zamyšleně mračí a špulí červeně namalovanou pusou: „Znevýhodnění lidé jsou přece také společnost.“

Sandra ji nenávislně pozoruje. Na jednom místě rtěnku trochu přetáhla, má ji obtisknutou dokonce i na zubech, ale moc lidí ji tady nemusí, a tak ji na kosmetický defekt nikdo neupozorní. Právě Klára má spadeno na architektky a blogery. Její plán je jasný — využít naplno všechny své přednosti, mezi které se počítají dlouhé nohy, středně velká prsa a lehce nadprůměrná sociální inteligence. Prostřednictvím této výbavy měla v úmyslu zaujmout nějakého mladého, ale klidně i postaršího výtvarníka či grafického designéra, plastického chirurga, profesionálního sportovce nebo módního návrháře, pokud by se mezi nimi našel heterosexuál. Za nějaký čas by přestala chodit do práce a pomáhala by mu s organizováním různých akcí, případně i cate-

ringem, a poté by mu porodila nejméně dvě geniální děti, se kterými by jezdili po světě a ony by „nasávaly jazyky jako houba“.

„Ale ať Sandra laskavě dokončí ještě to sdružení, co se věnuje vědomé menstruaci,“ navrhně protivná kolegyně Vivienne (je to přezdívka, ve skutečnosti se jmenuje Veronika). Za svou kariéru téměř nic nedokázala a má problematickou pleť, ale stále těží z toho, že v roce 2015 uspěla v soutěži AZ-kvíz. Svého soupeře porazila tím, že věděla, co znamená zkratka OS (ocelot stromový).

„Jasně, není problém,“ souhlasí Sandra.

„Budu o tom vážně přemýšlet,“ řekne Hana a obrátila ruce před sebe, jako by se vzdávala.

Klára se cítí zklamaně, protože se nerýsuje žádné větší drama, které by mohla po práci probírat u vína s kolegyněmi z prodeje.

Krávo, pomyslí si Sandra.

„Š š š,“ udělá grafik Petr Nágl.

Sandra se podívá jeho směrem. „Co je?“

„Tady se někdo bojí, že mu ujíždí vlak,“ uchechtne se.

„Tím někým myslíš mě?“

„Nic jsem neřekl.“

„Tak sklapni.“

Sandra není hloupá a ví, že na ni má Nágl spadeno. Ale bohužel — má znepokojivě vykulené oči, nosívá bílé džínny s vysokým pasem a nevlastní řidičský průkaz. Vypadá trochu jako Freddie Mercury, ale v heterosexuální verzi. Často v práci ráno heká a vzdychá, čímž vyžaduje, aby se ho kolegové ptali, proč tolik hekání a vzdychání, a on by jim pak mohl rádoby ledabyly vylíčit sedm hodin trvající sex ve vířivce s vicemiss Komín a její ukrajinskou sestrou. Navíc každou situaci komentuje nějakou citací ze seriálu

Simpsonovi a kolegy zdraví větou „Čágo belo, šílenci“. Mirek má oproti tomu krásné oči, nosí moderní levisky a donedávna vlastnil tmavozelenou oktávii. A navíc je do něj zamilovaná.

Sandra se rozhodne Nágla ignorovat a rozhlédne se po místnosti. Je na sebe pyšná. Vyšlo jí to! Líná huba, holé neštěstí.

Hana krátce zatleská: „Tak vyřízeno. Děkuji, můžete se pustit do práce. A Sandro, spolu si ještě promluvíme.“

Zbytek redakce se rozmrzele zvedá ze židlí a rozchází se ke svým stolům nebo do kuchyňky pro další kávu. Ve vydýchaném vzduchu je slabě cítit pot, kancelářské potřeby a frustrace novinářů píšících o životech úspěšných lidí.

Sandra má matnou předtuchu, že se cosi začíná obracet v její prospěch, ale ještě neví, co přesně to znamená.

Instagramový příspěvek *Když nesvítí slunce, svítím já* se líbil čtrnácti lidem. Je to méně, než čekala, ale i tak má z dnešního dne dobrý pocit.

* * *

Potkali se v druhém ročníku na gymplu. Mirek, kterému nejbližší kamarádi říkali Miruna, se do Brna přestěhoval z Prahy s rodiči — jeho otec si tu zakládal další pobočku své tiskárny a matka měla k Brnu nostalgický vztah, protože její dědeček pocházel z Hustopečí a v brněnské psychiatrické léčebně si vyléčil alkoholismus (a seznámil se tu se svou druhou ženou).

Mirek měl silný středočeský přízvuk (když se představil, znělo to jako „Merek“), sto devadesát tři centimetrů, silné paže a modré oči — středně modré, barva jasného rána za

letního dne —, posazené trochu našikmo a kvůli dalekozrakosti stále trochu přimhouřené, což vytvářelo dojem akčního hrdiny.

Když vešel do třídy a profesorka ho představovala žákům, ze všech dívek ve třídě neomylně vyhledal pohledem právě ji, Sandru. Jako by už věděl, že tam bude sedět tahle holka, věděl to už v Praze, a možná už dávno předtím, a teď si to jen potvrdil a vůbec nebyl překvapený. Sandra si do dnešního dne pamatuje intenzivní mrazení, které mělo epicentrum ve spodní části břicha a rozlévalo se výš do prsou, ale i níž do stehů. Nic takového ještě předtím nezažila, přestože nějaké ty lásky, platonické i neplatonické, ale všechny neperspektivní, zažívala už od třinácti.

Přesně si pamatuje, jak se jí těžce dýchalo, kdykoliv ho potom kdekoliv potkala. Že se bála promluvit a nohy se jí slabě třásly a celé tělo jí zalil zvláštní žár. Bála se, že jakmile z pusy vypustí nějaký zvuk, kouzlo se rozpustí. Ale ono vydrželo.

Na prvním rande spolu byli v kině Art na dokumentárním filmu o horolezcích. Sandru oslnilo, jak odvážný byl Mirek ve svých názorech — zatímco ostatní diváci se po skončení filmu nad sklenkou ryzlinku rozplývali, jací jsou horolezci stateční a houževnatí chlapíci, Mirek brblal, že na Mount Everest leze jen debil, a když někomu mrazem zčerná palec, je to jen a jen jeho vina.

Později toho večera ji také rozesmál svou teorií, že slavný rodák z Ivančic Vladimír Menšík je podle fyziognomie jasným potomkem černocho.

„Kde by se v Ivančicích vzali černoši?“ namítla tenkrát Sandra, ale Mirek poukazoval na Menšíkovy černé kudrnaté vlasy, široký nos, masité rty a snědou pleť. Zmínil také smysl pro humor, který podle Mirka mají všichni černoši

(viz Eddie Murphy, Bill Cosby nebo Will Smith). A šel ve své teorii ještě dál: byl přesvědčený o tom, že Menšík po sobě zanechal nepřiznaného syna, a to herce Martina Dej-dara (kudrnaté vlasy, masité rty, komediální talent). Sandra tenkrát málem vyprskla vinný střík zpátky do skleničky, ale musela uznat, že na tom něco je.

Obdivovala Mirkovo nezávislé myšlení, to, že nebyl jako ostatní, a byla zamilovaná tak silně, až ji to někde uvnitř trochu bolelo. A taky byl statečný: když se jednou na Mali-ňáku prali dva mladíci ve spartánských dresech, Mirek na ně přivolal městské strážníky a vynadal jim do pražských kurev (mladíkům, nikoliv strážníkům).

Spali spolu už první večer a bydlet spolu začali hned po maturitě. V jedné místnosti s maličkou koupelnou a kuchyní na Starém Brně, hned vedle supermarketu, což bylo dost příjemné — kromě toho, že si mohli kdykoliv skočit nakoupit, se vzduchem vznášela chuť rozpečených polotovarů, přicházející ve vlnách. Vítr sem někdy dokonce zavál i vůni sladu z nedalekého pivovaru Starobrno. Byl to sladký život.

Strop malinké koupelny byl sice částečně pokrytý plísní, v zimě sem táhlo a v létě bylo v bytě příšerné vedro, ale cítili se tu šťastně. Dokonce jim nevadili ani sousedé — vesměs početné romské rodiny, k jejichž zvykům patřilo zapalovat za letních nocí na trávníku ohně a hlučně se u nich veselit. Kdo je však šťastný, přeje radost i těm druhým, a tak si holt někdy přenesli matrace do kuchyně, která neměla okna do vnitrobloku, a spokojeně usnuli pod dřezem s kapajícím kohoutkem. Jejich současný byt na Lesné je o něco luxusnější a žádní Romové tu nejsou.

„Nelezete si na nervy?“ ptaly se Sandry spolužačky. Nechá-pala, o čem to mluví. Proč by jí měl lézt na nervy někdo,